

Правова освіта у Стародавній Греції вивчалася у комплексі філософських та політико-правових вчень, які на кожному етапі долучалися до комплексу таких знань. Тут були організовані перші школи, наприклад, Академія Платона, де учні могли освоїти низку вчень та наук, у тому числі й у сфері права.

Давидова О.В.,

кандидат психологічних наук доцент
кафедри юридичної психології НАВС

ДО ПРОБЛЕМИ ФОРМУВАННЯ ПОЗИТИВНОГО ІМІДЖУ МІЛІЦІЇ

Прорахунки та недоліки в діяльності міліції, що викликають невдоволення громадян та значний суспільний резонанс, зростання злочинності ставить перед правоохоронними органами нові завдання, зумовлює потребу перегляду стратегічних напрямів їх діяльності, пошуку нових підходів до організації та здійснення охорони громадського порядку та боротьби зі злочинністю.

Важливими напрямками вирішення цієї проблеми є створення позитивного іміджу працівників міліції, підвищення готовності громадян брати участь у вирішенні правоохоронних проблем.

У науковому світі склалися різні думки щодо виникнення поняття «імідж» (від англ. Image). У загальному вигляді категорія «імідж» трактується як сформований у свідомості людей емоційно забарвлений образ кого-небудь або чого-небудь, який має характер стереотипу.

Імідж організації, в тому числі й міліції, визначається як образ, що спеціально проектується в інтересах організації, ґрунтується на особливостях її діяльності, внутрішніх закономірностях, властивостях та достоїнствах, впроваджується у свідомість (підсвідомість) населення, а також відповідає його очікуванням та служить відмінністю даної організації від аналогічних. Імідж є інструментом досягнення тих цілей організації, що охоплюють головні напрямки її діяльності та орієнтовані на перспективу. Імідж організації завжди містить в собі різні характеристики, які відносяться до узагальненого образу члена даної організації.

Отже, імідж міліції визначається іміджем її працівників, і саме через їх імідж громадяни оцінюють всю організацію та складають уявлення про неї в цілому.

Суб'єктом побудови іміджу міліції є керівництво, персонал, організація (орган, підрозділ міліції). Загальним суб'єктом побудови

іміджу є працівник міліції, спеціальним суб'єктом - міністр внутрішніх справ України, його заступники, ДЗГ МВС України, редакції відомчих ЗМІ. Об'єктом побудови іміджу міліції є громадська думка про діяльність міліції.

Нажаль, як зауважують О.Л. Порфімович, О.М. Бандурка, В.С. Медведєв, В.О. Олефір, імідж працівника міліції України має досить негативне забарвлення.

На імідж працівника міліції та системи МВС в цілому постійно впливає низка факторів. Здебільшого науковці акцентують увагу на тих чинниках, які негативно впливають на імідж міліції: політизація ОВС, корумпованість, зловживання працівниками міліції службовим становищем та інші порушення дисциплінарного характеру; професійна деформація міліціонерів та суїциди в ОВС; недостатній рівень професіоналізму, низька культура поведінки і спілкування працівників міліції.

У контексті цієї проблеми на перше місце висуваються професійно-психологічні та моральні якості особистості правоохоронця, які й відіграють головну роль у створенні позитивного іміджу органів правопорядку в очах пересічних громадян і українського суспільства загалом.

Основними напрямками діяльності керівництва та персоналу ОВС щодо підвищення авторитету органів правопорядку серед населення слід визначити такі:

- забезпечення законності та підвищення професіоналізму персоналу правоохоронних органів;

- зміцнення дисципліни в органах та підрозділах внутрішніх справ;

- підвищення стресостійкості працівників у сучасних умовах несення служби;

- забезпечення мотивації до сумлінного виконання службових обов'язків;

- залучення на службу кваліфікованого персоналу, сприяння зниженню плинності кадрів;

- сприяння формуванню атмосфери взаємної поваги і соціальної відповідальності;

- гармонізація особистісних і громадських інтересів;

- створення умов для вироблення системи корпоративних цінностей та етики працівників міліції України;

- установлення нових критеріїв оцінки ефективності роботи персоналу ВС.

Формування іміджу — процес тривалий і складний. Це має стати одним із стратегічних напрямів реформування всієї системи правоохоронних органів узагалі і міліції насамперед.

Духневич В.М.,

кандидат психологічних наук, с.н.с.,
ст. наук. співробітник ІСППНАПН України

ДО РОЗУМІННЯ СОЦІАЛЬНО-ПСИХОЛОГІЧНОЇ СУТНОСТІ ПОЛІТИКО-ПРАВОВОЇ СВІДОМОСТІ

В юридичній та філософській літературі при розгляді проблем правосвідомості можна зустріти поняття «політико-правова свідомість». Дійсно, правосвідомість діє в тісному зв'язку з політичною свідомістю як всередині держави, так і на міжнародному рівні. В літературі слушно відмічається, що «закріплення в юридичних актах, конституціях найважливіших почав політики держави, її інститутів, політичних прав і свобод громадян служить одним з показників того, що правосвідомість безпосередньо пов'язана з політичною свідомістю».

Проте незважаючи на наявність такого поняття як політико-правова свідомість (далі ППС), його визначення так і не наводиться, зміст і сутність не розкривається. З початку 2014 року лабораторією психології політико-правових відносин Інституту соціальної та політичної психології НАПН України розробляється проблема становлення ППС, робляться перші спроби конституювання цього поняття, його сутності та специфіки.

Загалом, в основі формування ППС вочевидь лежить конфігурування уявлень особистості про державу і право, причому саме конфігурування, оскільки специфіка ППС конкретної особи буде визначатися змістом конкретних уявлень цієї особи. Наразі поки що рано говорити про конкретний зміст ППС особистості (для цього потрібно щонайменше провести відповідні дослідження, з використанням насамперед якісних методів), проте вже зараз можна зробити припущення про те, що буде виступати основою для формування та розвитку ППС. З.Ф. Сіверс в якості такої основи пропонує розглядати політико-правові уявлення особистості та смислові простори політико-правової свідомості.

Загалом, політико-правову свідомість можна визначити як сферу суспільної чи індивідуальної свідомості, що включає знання права та розуміння політики, ставлення до права та політики, правової та політичної діяльності, відношення до суспільно-правових інститутів.

Сутнісні прояви, що супроводжують ППС можуть бути конкретизовані відповідно в сферах права та політики й держави.